

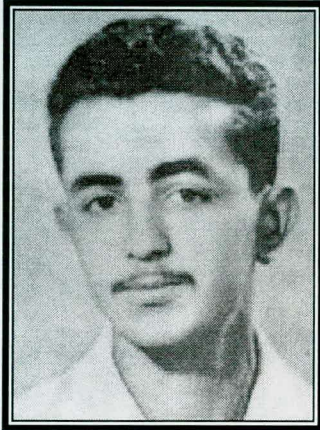

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

טוראי שלמה עראקי-כהן ז"ל

בן רבקה ויהודה

נולד בירושלים

בתאריך ט"ו באלול תש"י, 28/8/1950

התגורר בירושלים

התגייס בינואר 1968

שרת בחטיבת הנח"ל

נפל במלחמת ההתשה, בסיני

בתאריך כ"ג בניסן תש"ל, 29/4/1970

נקבר בהר הרצל

אזור: ד חלקה: 1 שורה: 3 קבר: 9

בן 19 בנפלו

קורות חיים

בן יהודה ורבקה. נולד ביום ט"ו באלול תש"י (28.8.1950) בירושלים. התחיל את לימודיו בבית-הספר "אליאנס" ולאחר שלוש שנות לימוד עברו ההורים לגור בקרית-יובל ואז עבר שלמה לבית-הספר על שם גרשון אגרון שבשכונה. הוא היה ילד שקט ובכל זאת ציינו אותו המורים כתלמיד עירני ופעיל. הוא היה נער צייתן וחרוץ אך לא התבלט בכיתה. אף על פי שהיה ממושמע, ידע תמיד לעמוד על דעתו. לבו לא נמשך אחר לימודים עיוניים ומאחר שאהב מלאכת-כפיים סירב להמשיך את הלימודים. הוא התחיל ללמוד מקצוע בבית-חרושת בעיר, אך הוא שאף ללמוד את המקצוע לא רק למעשה אלא גם להלכה וכאשר העסיקוהו בעבודות ייצור בלבד מחה על כך ועמד בתוקף על זכויותיו ללמוד. הוא היה חבר בתנועת "הנוער העובד" ופעמים אחדות התלונן בלשכת "הנוער העובד", כי הוא מועסק בעבודות ייצור בלבד וביום שהיה צריך לקבל קביעות בעבודה - פוטר. הוא ניסה אפוא את כוחו במקום אחר ומכיון שלא אהב עבודות טכניות חד-גוניות הלך לעבוד בבית-החרושת של אביו, בית-חרושת לעבודות מתכת. שלמה היה בעל נפש של אומן וגם כשעבד תחת חסות אביו סירב בתוקף לעבוד ליד המכונה הדורשת ישיבה מתמדת ותנועה כמעט רובוטית. הוא אהב ליצור ויכול היה לשבת שעות

ארגון יד לבנים
סניף ירושלים

עיריית
ירושלים

ארוכות ליד גוש מתכת דומם ולפתח בו פיתוחים עד שיצר משהו (כגון נברשת, או אהיל). הוא היה דייקן וקפדן בעבודתו ולכן תמיד היה מוציא מתחת ידו יצירה מושלמת. אף-על-פי שעבד קשה בשעות היום, למד בערבים בבית-הספר "דעת" והתמיד בלימודיו עד שסיים אותם. כאשר פרצה מלחמת ששת הימים קרא לו צו פנימי להתגייס לצבא. הוא הרגיש כי הגיע הזמן שימלא את חובתו הצבאית.

שלמה התגייס לצה"ל בסוף ינואר 1968 והיה בן 17 וחמישה חודשים בלבד. הוריו לא התנגדו ולא עמדו בדרכו כי לא היה טעם בכך. הם ידעו כי היה תקדים לנגד עיני שלמה, כי אחיו התגייס טרם זמנו. בתנועת "הנוער העובד" הודיעו לו כי למעשה כבר איחר את המועד להתגייס לנח"ל, אך למרות זאת שלחוהו לגרעין "יניב", שהחל את שירותו חודשיים קודם לכן בקיבוץ אפיקים. בימי שירותו בצבא המשיך שלמה לנהוג כדרכו, מתוך דאגה ואהבה להוריו. הוא הרבה לכתוב להם תכופות ולצלצל כדי לשאול לשלום, אף בשעות המאוחרות של הלילה. לעומת זאת לא סיפר דבר על הקורות אותו בצבא כדי לא להדאיגם. הוא היה מרגיע אותם ועשה הכל כדי להפיג את דאגותיהם. כאשר שאלה אותו אמו מה פשר הכוויות שבידיו לא גילה לה, אך אחרי כן נודע לה כי נכוה כשסיכן את עצמו כדי למנוע אסון אשר עלול היה להתרחש. ביום כ"ג בניסן תש"ל (29.4.1970), נפל באזור תעלת סואץ בהפגזת אויב. הובא למנוחת-עולמים בבית-הקברות הצבאי שעל הר-הרצל בירושלים.

אחרי נפילתו יצאה לאור בהוצאת בית כפר-עזה חוברת הנקראת "שלמה".